

И обете си съ сузборве'е;
„Кога ќе одѣтъ браќе на ло'ене,
Д' отключиме шарена одаа,
Да сегниме во нейдзини джепей
Д' извадиме нейдзини ножина,
Мѣшко дете да го загубиме,
Туку да ѣ сестра отмилиме,
Отмилиме отъ нейдзини браќа.“
Како шо съ кучки сузборве'е,
Така си го збор-отъ свѣрши'е.
Браќа ошле въ гори на ло'ене.
Отключи'е шарена одаа,
Укради'е фрушки-не ножина,
Стреде диванъ дете загубиле,
'Се во кѣрви ножиѣ утопили
во джепи ножиѣ ѣ кладо'е,
И одаа си ѣ заключи'е;
А та, уще не съ разбудила.
Кога ми съ зора обзорила,
Ми дойдо'е неидзини-те браќа:
А две кучки на диванъ пишеетъ.
Съ зачудвѣтъ неидзини-те браќа:
„Айви виѣ две млади не'ести!
Шо ѣ ова виѣ шо чините,
Шо си коси виѣ растуриле?
Али ни ѣ сестра загинала?“ —
„Айви виѣ два браќа рогени!
Богъ ви убилъ ваши-те кюдои!
Богъ ви убилъ и ваша-та сестра!
Защо си ѣ мило милу'аѣте,
Големъ унеръ сестра ви напра'и!“
Мили браќа си съ сащисале,
Кога рекле две млади не'ести —
Ви загуби ваше мѣшко дете. —
Тога зборвѣтъ два браќа рогени:
„Не ѣ кабилъ сестра да сторила,
Наше дето да го загубила!“
Тиѣ кучки пакъ шо имъ велеетъ:
„А егиди два брата рогени!
Кога не ѣ ваша мила сестра,